

ПИЛИП (дуже сердито): Вуйку...! Що зо "вуйку"? Який "вуйку"? Котрий "вуйку"? Нема жадного "вуйка"! Який я тобі "вуйку"

ГРИЦЬКО (підводиться з берега й підходить до Пилипа. Гладить його примирливо по плечу). Та це я нас тільки так...

ПИЛИП (люто скидає Грицькову руку з плеча): Абтре-тен! А по другому, як ти смієш, молокосусе один, чіплятися до мене, коли бачиш, що я в службі? Га? Чи ти знаєш, що я тебе можу тут зараз 'приарештувати'?

ГРИЦЬКО: Ой, та бо ви гострі неначе комар. Я до вас із доброго серця, як свій до свого, а ви вже й стріляти до мене хотіли б...

ПИЛИП (дещо м'якше): А по чім же ти знаєш, що я свій?

ГРИЦЬКО: Та ж чую, йде добрий чоловік і свище собі по під вуса: "Як би не Маруся", то й гадаю собі, треба забалакати до нього по людському, поспитати про дещо, порадитись...

ПИЛИП (лагідніше): Маєш щастя, що ти так само цугсфірер, як і я... а то...

ГРИЦЬКО (перебиває): Не цугсфірер, тільки десятник...

ПИЛИП: Е, то ви собі там так попереживали в тих Січових Стрільців, а насправду, то має бути таки "цугсфірер" і вже. Та я й не дивуюся, бо що там такі молокососи, ось хочби, як і ти, можуть ліпшого вигадати...

ГРИЦЬКО: Та воно й правда... В мене всього навсього 26 рочків...

ПИЛИП: А видиш... А ти "вуйку" та "вуйку"... Чоловіка може ясний дідько взяти.

ГРИЦЬКО: Та що ви, ой... ой. А де ж я посмівби жартувати з такого славного "воська", як "ляндштурма". Ви ж у "ляндштурмі", правда?

ПИЛИП (гордо покручує вуса): Авжеж, таки хочеш знати, нема "воська" над "ляндштурму"...

ГРИЦЬКО: А... а...а... та ж певно...

ПИЛИП: А видиш!

ГРИЦЬКО: А тепер я вас прошу: Будьте моїм рідним вуйком! Ви ж старий чоловік, а я молокосос... Будьте! (Перехилив з просьбою голову). Будьте!...

ПИЛИП (уже добряче): Ну, це вже що іншого...

ГРИЦЬКО: Згода!?

ПИЛИП: Та ну... ну...

ГРИЦЬКО: Спасибі, вам, вуйку...